

kræver en større Modenhed for dem, der skulle være Lærere i vort Folk. Navnlig finder jeg, at det har været saa aldeles urimeligt hidtil, at Mænd kunde blive Seminarister, naar de vare 18 Aar, Kvinder først, naar de vare 22. Skulde der endelig være nogen Forskel, tror jeg nok, de fleste ville erkende, at det snarere maatte være det omvendte efter den Grad af Modenhed, som de to Køn pleje at have i den Alder, men, som sagt, det forekommer mig at være et Fremstridt, at man nu gaar til at lade 21 Aar blive den normale Alder for Mænd. Men i den første Tid kan jeg ikke skjule for mig selv, at det vil volde en hel Del Vanskeligheder, og derfor vilde jeg henstille, om man ikke kunde træffe nogle Overgangsbestemmelser, saaledes at de Menninger, der nu ere inde paa den Vej, ikke blive forulempede altfor stærkt. Jeg tror ellers, det vil volde nogen Fortræd, naar Folk have anlagt hele deres Forberedelse under den Forudsætning, at de kunde tage Eksamen, naar de vare 18 Aar, og der saa pludselig udkommer en Lov, der bestemmer, at fra 1894 — ja jeg ved ikke en Gang, om det ikke er allerede fra selve Lovens Ståfæstelse — skulle de være 21 Aar. Det forekommer mig, at man paa en eller anden Maade, enten gennem Forslaget her eller mulig blot gennem Aftale med den højtærede Minister, maatte kunne naa til, at der blev truffet saadanne Overgangsbestemmelser, at man ikke gjorde Fortræd imod nogen af dem, der ere begyndte paa deres Forberedelse under tidligere Forudsætninger. Der er endvidere i § 9 Spørgsmaalet om Understøttelse til de trængende Elever ved Seminarierne. Den er sat til 40,000 Kr. Nu er den, saa vidt jeg erindrer, i alt 30,000 Kr., det vil sige: 15,000 Kr. til Mænd og 15,000 til Kvinder. Der er altsaa Tale om at lægge 10,000 Kr. til. Jeg tror i Virkeligheden, det er altfor lidt; jeg tror, at den Understøttelse, der hidtil har været givet, har været for ringe, det har været altfor smaa Portioner, der uddeltes til de enkelte, saaledes at i Virkeligheden mange ikke have kunnet klare sig i den Tid, de læste, uden ligesom at lide Nød. Men naar man nu skærper Fordringerne, saaledes at det bliver 3 Aar, der forudsættes som en næsten ufravigelig Regel for Uddannelsen, og man der-

næst, hvad jeg finder ganske rigtigt, tillige kræver, at det ikke som hidtil skal være en blot Formalitet, at der præsteres Attest for, at man har undervist et Aar, før man kommer paa et Seminarium, men at det virkelig skal have været Tilfældet, vil det jo sige, at Forberedelsen i alt skal tage 4 Aar. Men stiller man saa forøgede Fordringer, som det i Virkeligheden vil være, finder jeg, at 10,000 Kr. Forøgelse af Understøttelsen er altfor lille i Forhold dertil. Folketinget har jo her baade i Fjor og i Aar vedtaget alene for Kvinders Vedkommende en Forøgelse af de hidtil værende 15,000 Kr. med andre 15,000. Her er Tale om baade for Kvinders og Mænds vedkommende kun at gaa til 10,000 Kr. Forøgelse. Jeg tror, det er altfor lidt. Jeg kunde desuden ønske at vide, hvordan man tænker sig Fordelingen af disse 40,000 Kr., om det skal være ligesom hidtil, at man vil give den ene Halvdel af dem, der gives til Mændene, til Statsseminarierne og den anden Halvdel til Privatseminarierne. Det vil have stor Betydning at vide, hvad der er Meningen med de 40,000 Kr. Dernæst er der Spørgsmaal om Understøttelse til Privatseminarierne. Der er det jo saaledes efter § 10, b, at de kunne saa af Statskassen, $\frac{1}{3}$ af de faste Lærer- og Lærerindlønninger, dog at intet Seminarium erholder mere end 2,500 Kr., og dernæst kan Ministeriet bestemme, hvorledes man skal beregne Timelærer- og Time-lærerindlønninger, og endvidere skal der ydes aarlig af Statskassen et Beløb af 5,000 Kr. til de anerkendte Privatseminarier, hvoraf mindst Halvdelen fordeles mellem Seminarierne efter Elevantallet. Man kan nu disputere meget om, paa hvad Maade man retfærdigst fordeles disse Penge. Jeg er ikke ganske sikker paa, at det just er rigtigst at fordele dem efter Elevantallet. Der er i alt Fald kommet en Tanke frem, som tiltaler mig nok saa meget, og det er at fordele dem — heller ikke just efter Dimittendantallet, som den ærede første Taler sagde — men efter Antallet i nogle Aar af de bestaaede Dimittender. Jeg tror, at det vilde have en gavnlig Virkning paa Privatseminarierne. Det vilde nemlig være en Præmie paa, at deres Elever bestode, men det at give efter Dimittendantallet vilde snarere være en Præmie paa, at de lode saa mange som muligt gaa op og lode